

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 18. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558805008/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Absalons, Esbern Snares, Vettekens og den mægtige Sunos daglige Omgang. Den Gamles Øine funkede og han syntes at blive ung paa ny ved at mindes sin mærkværdige Ungdom; han glemte ogsaa derover ganske hvad han nys vilde have sagt om sin Historie og hvorledes han høitidelig vilde overrække den til Erkebispem, hvem den tildeels var tilegnet.

»Men, kjære Fader Saxo! – spurgte Gunner og betragtede med Forundring de mangfoldige Skrifter, som laa opdyngede paa Bordet – hvor var det muligt, at I kunde faae Ro til at blive en saa boglærd Mand, og finde Eder i det stille Stueliv og i at føre Pennen for den krigerske Bisp?»

»Det undrer mig hartad selv – svarede Saxo med et veemodigt Blik paa det store Harnsk ved Kammen – sært var det, at jeg kunde see mig omgivet af saa mandige og herlige Helte, uden selv at gribe Sværdet og øve Krigerfærd ved Absalons Side. Min i Herren salige Fader og min Farfader tjente dog Danneerkongen med Ære i Orlog og Ridderfærd, og jeg folte vel mangengang en krigersk Drift i mit Blod, naar jeg hørte Lurens og Skjoldenes mægtige Klang; men hos min Vugge, ved den fredelige Herthadal, maa det være sjunget, at jeg skulde tjene Land og Konge med en fredelig Dønt; thi aldrig har jeg forstaaet at føre andet Vaaben og Væрге, end Pennen og Griffen. Det tidlige Klosterliv og min idelige Syslen med Skrifter og Bøger maa vel sagtens ogsaa have givet min Adfærd og udvortes Omgængelse i Verden noget Ubehjælpeigt og Stuelærdt, som ikke egnar sig for Ridderen og Helten. Selv min Forkjærlighed for det ædle Romersprog skal i min Ungdom have røbet sig sært i mine Talemaader og Mundheld. En Deel af disse Sægheder, hvorover Ridderne smilede, troer jeg dog nu at have afvænt mig med, ædle Herrer, og paa mine gamle Dage taler jeg nu, som I hører, vort gode danske Maal temmelig ublandet og med samme Lyst og Glæde, som det var classisk Latin. At sidde lige paa en Hest lærte jeg vel ogsaa; men en Ridder og Helt skulde der dog aldrig blive af mig, og jeg maa nøies med den Ære, at være agtet værdig til at optegne de Bedrifter og Heltegjerninger, jeg saae Andre udøve. Hvad der glæder mig meest at ihukomme, kan I nu læse her, og vel meget mere, som jeg kunde ønske at forgjætte, hvis det ikke var Sandhed og for Danmark dyrekjøbt Sandhed.»

Her tog han sin Krønike i Haanden og betragtede endnu engang med Deeltagelse og Kjærlighed dette sit Livs kjære og vigtige Værk,

medens han betænkte sig paa hvorledes han vilde sige Erkebispem, at Skriflet var tlegnet ham.

»Saa det er da eders Krønike! – sagde Broder Gunner glad og udstrakte sin Haand efter Bogen – Tillader I det, ærværdige Fader, saa lad mig faae den i min Haand! det er en Skat, som jeg længe har længtes efter. Lang Frist under jeg Eder ikke heller, inden jeg sender Eder en rap Skriver paa Halsen, som kan afskrive Bogen til Abbed Thor-kild og mig og Brødrene i Om.»

Med disse Ord tog han Bogen og bladrede nyfigen i den, medens Mester Harpestræng aabnede sit Lægedomsskriin og beredte en blodrensende Drik til Erkebispem og denne fordybede sig i en lærd Samtale med Saxo om de hedenske Nordboers Askeurner og Begravelsesskikke. Dertil gavede Oldsagerne paa Hylden over Løibænken ham Anledning; thi derhen faldt ofte uvilkaarlig hans Blik, siden han havde givet sit Haandskrift Plads der blandt Askeurnerne. Det varede heller ikke længe inden Saxo fik Øie paa Haandskriflet, og uden at erindre hvorfra det var kommet, tog han det begjerlig ned og kastede sig over det ved Bordet, hvorover han snart glemte baade Krøniken, Erkebispem og de Gamles Urner. Den gode Hr. Andreas tog denne hans Adspredelse og Fordybelse i Poemet ingenlunde fortrydelig op, men rykkede selv Lampen noget nærmere til Lanestolen, hvori Saxo i sin Glemsonnied selv havde sat sig, og glædede sig i sit Hjerte over den Opmærksomhed, den ærlige Saxo skjænkede hans Digt paa hans Persons Bekostning. Selv satte han sig i det halve Mærke paa Bænken og bladrede i nogle Papirer, men holdt dog hemmelig Øie med enhver af Saxos Miner under Læsningen.

Men nu afbrød Gunner den almindelige Taushed. »Tillader I, ærværdige Fader! – sagde han til Saxo med et venligt Sideblik til Erkebispem – saa vil jeg oplæse et Par Ord af eders Fortale, som vedkommer Een af os nærmere, end han maaskee troer.»

Saxo nikkede mekanisk med Hovedet, uden at høre hvad han sagde eller lade sig afbryde i sin Læsning. Uden at bekymre sig om Erkebispens fortrædelige Ansigt, begyndte derpaa Broder Gunner at oplæse høit paa Latin følgende Sted af Fortalen:

»Men efterdi Gud almægtigste haver nu henkaldet hannem (nemlig Erkebisp Absalon) førend min Historie er fuldendt, da haver jeg ingen anden til at flye, uden Eder, værdige Erkebisp Andreas, som udi hans Sted med menige Mands Samtykke er udvalgt og indsat.»